

La boca em sagna

No sé si de tant mossegar-me-la o de tant callar.
Tinc una veu forta, però... i què? Si ningú escolta.

M'han ensenyat a parlar.
Però no a ser escoltada.

Ens han repetit tantes vegades el mateix...
Que els drets humans.
Que no es pot robar.
Que no es pot acusar algú innocent.

I ens ho vam creure.
Però ara, què?

Ens fan callar.
Ens silencien.
Ens esborren.
Ens eliminen.

Les mateixes normes que ens van ensenyar,
ara són trepitjades.
I ningú paga per això.

No podem parlar.
No podem publicar res.
Ens fan creure que les nostres paraules no valen res.

Han tancat boques fins a fer-les sagnar.
Han ofegat crits abans que sortissin.
Han deixat pensaments afilats com ganivets,
que no marxen.
Ni de dia.
Ni de nit.

Ens van dir que no ens hi fiquéssim.
Que no ens preocupéssim per la política.
Que ens quedéssim al marge.

Però per què?
Qui ho ha decidit?
Per què hauria de callar?

Han apagat la meva veu,
però no apagaran les meves mans.
Mentre pugui escriure,
seguiré preguntant.

Què està passant al món?

Des de 1948, un país
destrueix vides,
mata nens,
viola cada norma escrita.

I ningú diu res.

I després, el 2023...
Carrers cremats.
Joguines trencades sota runes.
Ulls de nens plorant preguntes
que ningú s'atreveix a respondre.

A les notícies diuen "conflicte".
Diuen "tensions".
Però no diuen massacre.
No diuen genocidi.
No diuen extermini.

El món calla.

Fa veure que no veu res.

Paraules buides.

Discursos que no signifiquen res.

Les mans, encara brutes de sang,
intentant esborrar rastres
que no desapareixeran mai.

I mentre callen, la història es repeteix.

Mateixes víctimes.

Mateixa indiferència.

Quantes vides més necessiteu per reaccionar?

Quants noms quedaran enterrats i oblidats?

Quantes vegades més cridarem “mai més”
mentre mireu cap a una altra banda?